

Rozhodnutí o úpadku

Plátce důchodu je od zveřejnění rozhodnutí o prohlášení konkursu v insolvenčním rejstříku povinen plnit dávky důchodového pojištění (vyplácet důchod) do majetkové podstaty příjemce důchodu k rukám insolvenčního správce, bez ohledu na to, zda mu byla zvláště doručena vyhláška, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka, usnesení o zjištění úpadku či zda byl insolvenčním správcem nebo dlužníkem k tomuto vyzván, eventuálně na tuto povinnost upozorněn.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 4564/2015, ze dne 31.7.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně Mgr. B.Š., se sídlem v O., jako insolvenční správkyně dlužníka J. T., proti žalovanému České republice – Ministerstvu obrany, se sídlem v P., o zaplacení, o dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. května 2015, č. j. 53 Co 30/2015-108, tak, že dovolání se zamítá.

částky 148 342 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 14 C 132/2012

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 6. listopadu 2013, č. j. 14 C 132/2012-40, Obvodní soud pro Prahu 6 uložil žalovanému (České republice – Ministerstvu obrany) zaplatit žalobkyni (Mgr. B.Š., jako insolvenční správkyni dlužníka J. T.) částku 148 342 Kč s 7,75% úrokem z prodlení od 21. května 2012 do zaplacení (bod I. výroku) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (bod II. výroku).

Soud prvního stupně vyšel z toho, že:

1/ Usnesením ze dne 26. října 2010, č. j. KSOS 38 INS 4519/2010-A-19, Krajský soud v Ostravě zjistil úpadek dlužníka J. T., prohlásil konkurs na jeho majetek a insolvenčním správcem ustanovil žalobkyni. Rozhodnutí bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku dne 26. října 2010.

2/ Žalovaný vyplatil dlužníku v období od listopadu 2010 do dubna 2012 na starobním důchodu částku 317 896 Kč. Nepostižitelná částka z vyplaceného důchodu činila 169 554 Kč.

3/ Žalobkyně vyzvala žalovaného, aby zaplatil částku 148 342 Kč (rozdíl mezi vyplaceným starobním důchodem a nepostižitelnou částkou) do majetkové podstaty, žalovaný však ničeho neuhradil.

Na tomto základě soud prvního stupně – vycházející z § 207 odst. 2, § 102 a § 139 zákona č.

[182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – uzavřel, že od nástupu účinků prohlášení konkursu (zveřejněním usnesení o prohlášení konkursu dne 26. října 2010) byl žalovaný povinen vyplácet starobní důchod po odečtení nezabavitelné částky do majetkové podstaty dlužníka k rukám insolvenční správkyně (žalobkyně).

K námitce žalovaného, že nebyl insolvenčním soudem informován o prohlášení konkursu, soud prvního stupně uvedl, že povinnost platit důchod do majetkové podstaty vznikla ze zákona. Případné nesplnění povinnosti informovat žalovaného může jít toliko k tíži státu a nemůže se dotýkat oprávnění žalobkyně.

K odvolání žalovaného Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozhodnutím potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (první výrok) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

Odvolací soud se zcela ztotožnil se závěry soudu prvního stupně. Doplnil, že žalovaný se vyplacením vymáhané částky dlužníkovi nezbavil povinnosti zaplatit tuto částku do majetkové podstaty dlužníka. Uvedl, že žádný právní předpis nezakládá povinnost insolvenčního soudu informovat žalovaného o zahájení insolvenčního řízení a o rozhodnutí o úpadku dlužníka, přičemž „tento nedostatek nelze kvalifikovat ani jako porušení dobrých mravů“. Naopak byl to žalovaný, který neplnil svou zákonnou povinnost, o níž se mohl při náležitě péči dozvědět z uveřejněného rozhodnutí insolvenčního soudu.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jež má za přípustné podle § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), pro řešení otázky hmotného nebo procesního práva, která v rozhodování odvolacího soudu nebyla dosud vyřešena, uplatňuje dovolací důvod spočívající v nesprávném právním posouzení „rozhodných skutečností“ a navrhuje, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobu v celém rozsahu zamítne.

Dovolatel s odkazem na § 102 a § 139 insolvenčního zákona dovozuje, že insolvenční soud měl nad rámec obecné publicity zajištěné zveřejněním v insolvenčním rejstříku povinnost doručit příslušnou vyhlášku o zahájení insolvenčního řízení a rozhodnutí o úpadku zvláště konkrétním subjektům stanoveným zákonem. Tímto subjektem je také příslušná okresní správa sociálního zabezpečení, která provádí sociální zabezpečení ve smyslu zákona č. [582/1991](#) Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“). Přitom okresní správa sociálního zabezpečení není jediným orgánem státní správy, který provádí sociální zabezpečení občanů v důchodovém pojištění, ale jak plyne z § 3 odst. 2 písm. f/ zákona o sociálním zabezpečení, je jím také Ministerstvo obrany. Z uvedeného dovolatel dovozuje, že i vůči němu má insolvenční soud informační povinnost o zahájení insolvenčního řízení a vydání rozhodnutí o úpadku. Dovolatel však informován nebyl.

Svou povinnost nesplnil insolvenční soud, dále žalobkyně, která měla ke zjištění příjmů dlužníka oslovovat všechny potencionální plátce starobního důchodu dlužníka a konečně také sám dlužník, který byl insolvenční správkyňi povinen poskytnout všestrannou součinnost při zjišťování jeho majetku. Naopak dovolatel svou povinnost neporušil, neboť po něm nelze spravedlivě požadovat, aby při každém výplatním termínu zjišťoval, který z příjemců dávek sociálního zabezpečení se nachází v insolvenčním řízení.

Na základě těchto skutečností má dovolatel za to, že splnil podmínku uvedenou v § 249 odst. 2 insolvenčního zákona, zprostil se závazku vůči dlužníkovi a nemá povinnost plnit žalobkyni. Dovolatel plnil dlužníkovi, proto považuje za rozporné s dobrými mravy, aby byl povinen poskytnout toto plnění i žalobkyni.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2013) se podává z bodu 2., části první, článku II. zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodovací praxi dosud nebyla vyřešena, konkrétně otázky, zda a od jakého okamžiku je plátce starobního důchodu v případě konkursu dlužníka povinen vyplácet důchod do majetkové podstaty dlužníka.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají. Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

S přihlédnutím k době vzniku nároku na dávky důchodového pojištění, které jsou předmětem tohoto řízení, je pro právní posouzení rozhodný insolvenční zákon ve znění účinném do 31. prosince 2013.

Podle § 89 odst. 1 insolvenčního zákona, není-li dále stanoveno jinak, rozhodnutí insolvenčního soudu vydaná v insolvenčním řízení jsou účinná okamžikem jejich zveřejnění v insolvenčním rejstříku.

Dle § 102 insolvenčního zákona o zahájení insolvenčního řízení vyrozumí insolvenční soud neprodleně i příslušnou okresní správu sociálního zabezpečení (odstavec 1 písmeno d/). Povinnost vyrozumět osoby podle odstavců 1 až 3 splní insolvenční soud tím, že jim zvláště, a to prostřednictvím veřejné datové sítě, doručí vyhlášku, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení (odstavec 5).

Z § 139 insolvenčního zákona plyne, že o vydání rozhodnutí o úpadku vyrozumí insolvenční soud i příslušnou okresní správu sociálního zabezpečení (odstavec 1 písmeno d/). Povinnost vyrozumět osoby podle odstavce 1 splní insolvenční soud tím, že jim zvláště, a to prostřednictvím veřejné datové sítě, doručí rozhodnutí o úpadku (odstavec 2).

Dle § 206 odst. 1 písm. i/ insolvenčního zákona, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, majetkovou podstatu podle § 205 tvoří dlužníková mzda nebo plat, jeho pracovní odměna jako člena družstva a příjmy, které dlužníkovi nahrazují odměnu za práci, zejména důchod, nemocenské, peněžitá pomoc v mateřství, stipendia, náhrady ucházejícího výdělků, náhrady poskytované za výkon společenských funkcí, podpora v nezaměstnanosti a podpora při rekvalifikaci.

Podle § 207 odst. 2 insolvenčního zákona příjmy dlužníka náleží do majetkové podstaty ve stejném rozsahu, v jakém z nich mohou být při výkonu rozhodnutí nebo při exekuci uspokojeny přednostní pohledávky.

Ustanovení § 229 insolvenčního zákona určuje, že zákon stanoví v závislosti na průběhu řízení, způsobech řešení úpadku a vlastnictví majetku náležejícího do majetkové podstaty, kdo je ve vztahu k majetkové podstatě osobou s dispozičními oprávněními, případně komu přísluší právo nakládat s majetkovou podstatou ohledně části těchto oprávnění nebo pouze ohledně některých z nich (odstavec 1). Nestanoví-li tento zákon jinak, je ve vztahu k majetkové podstatě osobou s dispozičními oprávněními insolvenční správce v době od prohlášení konkursu (odstavec 3 písmeno b/).

Podle § 230 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona správou majetkové podstaty se rozumí zejména činnost, jakož i právní úkony a opatření z ní vyplývající, pokud směřuje k tomu, aby byly vymoženy pohledávky dlužníka včetně plnění z neplatných a neúčinných právních úkonů.

Dle § 245 odst. 1 insolvenčního zákona účinky prohlášení konkursu nastávají okamžikem zveřejnění rozhodnutí o prohlášení konkursu v insolvenčním rejstříku.

Z § 246 odst. 1 insolvenčního zákona vyplývá, že prohlášením konkursu přechází na insolvenčního správce oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníkovi, pokud souvisí s majetkovou podstatou. Insolvenční správce vykonává zejména akcionářská práva spojená s akciemi zahrnutými do majetkové podstaty, rozhoduje o obchodním tajemství a jiné mlčenlivosti, vystupuje vůči dlužníkovým zaměstnancům jako zaměstnavatel, zajišťuje provoz dlužníkovy podniku, vedení účetnictví a plnění daňových povinností.

Podle § 249 odst. 2 insolvenčního zákona jestliže osoba, která má závazek vůči dlužníkovi, plní tento závazek po prohlášení konkursu dlužníku, a plnění se nedostane do majetkové podstaty, není tím svého závazku zproštěna, ledaže prokáže, že o prohlášení konkursu nemohla vědět nebo že vzhledem k okolnostem plnění dluhu bylo zřejmé, že dlužník plnění vydá do majetkové podstaty.

V projednávané věci dovolatel předkládá Nejvyššímu soudu k řešení otázky:

1/ Zda je povinností Ministerstva obrany jako orgánu sociálního zabezpečení vyplácet starobní důchod dlužníka do majetkové podstaty dlužníka k rukám insolvenční správky a případně od jakého okamžiku tato povinnost vzniká?

2/ Zda je povinností insolvenčního soudu doručovat Ministerstvu obrany jako orgánu sociálního zabezpečení vyhlášku o zahájení insolvenčního řízení a dále rozhodnutí o úpadku?

K otázce ad 1/ činí Nejvyšší soud tyto závěry:

Starobní důchod je příjmem dlužníka, který dlužníkovi nahrazuje odměnu za práci a v rozsahu, v jakém z něj mohou být při výkonu rozhodnutí nebo exekuci uspokojeny přednostní pohledávky (dále jen „část důchodu“), patří do majetkové podstaty (§ 206 odst. 1 písm. i/, § 207 odst. 2 insolvenčního zákona).

Prohlášením konkursu přechází dispoziční oprávnění, tj. oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i oprávnění vymáhat pohledávky dlužníka na insolvenčního správce (§ 229 odst. 3 písm. b/, § 246 odst. 1 insolvenčního zákona). Plátce důchodu je proto povinen část důchodu, která patří do majetkové podstaty, nevyplácet dále dlužníkovi, ale vydat ji insolvenčnímu správci. Tato povinnost ostatně platí pro jakoukoliv jinou osobu, která má závazek vůči dlužníkovi (nikoliv pouze pro plátce důchodu); srov. § 249 odst. 2 insolvenčního zákona.

Nejvyšší soud již v usnesení ze dne 27. září 2011, sen. zn. 29 NSČR 35/2010, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročník 2012, pod číslem 21, formuloval a odůvodnil závěr, podle něhož ve vztahu k osobám, které v době zveřejnění rozhodnutí o úpadku v insolvenčním rejstříku nebyly účastníky insolvenčního řízení, se zveřejněním rozhodnutí o úpadku plní oznamovací povinnost insolvenčního soudu ve smyslu § 421 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona ve spojení s § 71 odst. 3 insolvenčního zákona [srov. shodně i důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. května 2015, sen. zn. 29 NSČR 41/2015, uveřejněného pod číslem 110/2015 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 110/2015“)].

V usnesení ze dne 29. února 2012, sen. zn. 29 NSČR 3/2012, uveřejněném pod číslem 84/2012 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, pak Nejvyšší soud vysvětlil, že nezbytným institutem stávající úpravy insolvenčního práva je veřejně přístupný insolvenční rejstřík, jehož prostřednictvím je zajištěna informovanost účastníků a třetích osob o průběhu jednotlivých řízení. Zdůraznil, že součástí insolvenčního rejstříku je nejen seznam dlužníků, z něhož lze zjistit informaci o insolvenčním řízení konkrétního dlužníka, ale též jednotlivé insolvenční spisy. Právě ty obsahují údaje, z nichž je zřejmé, u kterého soudu je insolvenční řízení vedeno a v jaké fázi se nachází (srov. opět i R 110/2015).

V důvodech usnesení ze dne 22. ledna 2014, sen. zn. 29 NSČR 11/2012, dále Nejvyšší soud doplnil (a v R 110/2015 zopakoval), že:

„Koncepce insolvenčního zákona je založena na informovanosti účastníků a dalších osob o průběhu insolvenčního řízení prostřednictvím insolvenčního rejstříku. Rejstřík je ve smyslu ustanovení § 419 odst. 1 insolvenčního zákona informačním systémem veřejné správy, veřejně přístupným na internetu, který poskytuje všem osobám klíčové informace o rozhodnutích soudů i dalších

písemnostech obsažených v insolvenčním spisu.“

To, co bylo řečeno výše k účinkům zveřejnění rozhodnutí o úpadku, platí stejně i (jen) pro usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka (pro danou věc toto rozlišení význam nemá, jelikož výrok o prohlášení konkursu na majetek dlužníka byl součástí rozhodnutí o úpadku). Přitom účinky prohlášení konkursu nastávají erga omnes (vůči všem osobám) okamžikem (dnem, hodinou a minutou) zveřejnění v insolvenčním rejstříku.

Výjimku z obecné povinnosti vycházet z údajů zveřejňovaných v insolvenčním rejstříku připouští § 249 odst. 2 insolvenčního zákona, podle něhož se zproští povinnosti plnit závazek vůči dlužníku do majetkové podstaty (k rukám insolvenčního správce) osoba, která takový závazek má a plní jej po prohlášení konkursu přímo dlužníku, tehdy, pokud prokáže, že o prohlášení konkursu nemohla vědět. Jde však o výjimku z pravidla, jež požaduje po všech subjektech znalost rozhodnutí zveřejněných v insolvenčním rejstříku, která se jich mohou týkat, a proto je nutné ji uplatňovat pouze ve výjimečných případech, tj. tehdy, kdy se dotčená osoba skutečně nemohla z objektivních příčin s takovým rozhodnutím seznámit (obecně platí, že výjimky z pravidla mají být vykládány restriktivně).

V projednávané věci se dovolatel o prohlášení konkursu měl a mohl dozvědět jako věřitel či každá jiná osoba, která má závazek vůči dlužníku, z insolvenčního rejstříku. V řízení ostatně nevyšla najevo žádná okolnost, která by mu v tom bránila. Výjimka uvedená v § 249 odst. 2 insolvenčního zákona se tak na dovolatele nevztahuje, neboť se o prohlášení konkursu objektivně mohl dozvědět (z insolvenčního rejstříku). Účinky prohlášení konkursu tak nastaly (a povinnost žalovaného plnit část svého dluhu do majetkové podstaty vznikla) nezávisle na tom, zda měl být dovolatel vyrozuměn o zahájení insolvenčního řízení či zda mu mělo být zvlášť doručeno rozhodnutí o úpadku.

Nemůže uspět ani námitka dovolatele, že je v rozporu s dobrými mravy, aby plnil dlužníku a následně (stejně plnění) i insolvenčnímu správci do majetkové podstaty. Dovolatel totiž v tomto pomíjí, že vyplácení důchodu dlužníku po prohlášení konkursu by mělo účinky plnění dluhu jen tehdy, pokud by vzhledem k okolnostem plnění dluhu bylo zřejmé, že dlužník plnění vydá do majetkové podstaty. Jinak o plnění nešlo a nelze tak mluvit o dvojím plnění jedné povinnosti (poskytnutím plnění dlužníku nebyl dluh splněn).

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo v posouzení první z dovolatelem předložených otázek správné, je v poměrech dané věci v zásadě nadbytečné zabývat se řešením otázky, zda měl insolvenční soud povinnost doručit dovolateli zvlášť vyhlášku o zahájení insolvenčního řízení, případně usnesení o zjištění úpadku. I kdyby totiž insolvenční soud tuto povinnost měl, nemělo by její nesplnění vliv na právo žalobkyně požadovat dlužnou částku (spornou část důchodu) po dovolateli. Ze stejných důvodů pak na tuto povinnost nemůže mít vliv okolnost, že žalobkyně při zjišťování majetkových poměrů dlužníka oslovila toliko jednoho z potenciálních plátců starobního důchodu, ani to, že v tomto ohledu neposkytl dlužník správce „všestrannou součinnost“.

Jinými slovy, plátce důchodu je od zveřejnění rozhodnutí o prohlášení konkursu v insolvenčním rejstříku povinen plnit dávky důchodového pojištění (vyplácet důchod) do majetkové podstaty příjemce důchodu k rukám insolvenčního správce, bez ohledu na to, zda mu byla zvlášť doručena vyhláška, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka, usnesení o zjištění úpadku či zda byl insolvenčním správcem nebo dlužníkem k tomuto vyzván, eventuálně na tuto povinnost upozorněn.

V zájmu předejití sporu o výklad pravidla obsaženého (co do požadavku na splnění informační povinnosti) v § 102 insolvenčního zákona (ohledně vyhlášky, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení) a v § 139 insolvenčního zákona (ohledně rozhodnutí o úpadku dlužníka) ve

vztahu k těm orgánům nebo osobám, které (ač tam nezmíněny) mají v různě omezeném rozsahu vůči některým dlužníkům stejnou působnost jako orgány a osoby vyjmenované v těchto ustanoveních výslovně, nicméně Nejvyšší soud ke druhé z položených otázek uvádí toto:

Účelem úpravy, která ukládá insolvenčnímu soudu vyrozumět příslušnou okresní správu sociálního zabezpečení [leč nikoli již Ministerstvo obrany, které je (podle § 3 odst. 2 písm. f/ zákona o sociálním zabezpečení) též orgánem sociálního zabezpečení] o zahájení insolvenčního řízení (neprodleně) [§ 102 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona] a o vydání rozhodnutí o úpadku (§ 139 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona), nebylo splnit informační povinnost vůči všem orgánům nebo osobám, které působí (omezeně) v oblastech, v nichž jsou (obvykle univerzálně) činné orgány nebo osoby vyjmenované v § 102 a v § 139 insolvenčního zákona. To se podává již z důvodové zprávy k vládnímu návrhu insolvenčního zákona (vládní návrh insolvenčního zákona projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 4. volebním období 2002 - 2006 jako tisk č. 1120), kde je vysvětleno (ve zvláštní části, k § 101 insolvenčního zákona), že:

„Insolvenční soud oznamuje zahájení řízení tím, že o tom vydá usnesení, které zveřejní vyhláškou a které má předepsány náležitosti, jimiž se zajišťuje, aby bylo zveřejněno vše podstatné. Svou podstatou je toto usnesení usnesením, jímž se upravuje vedení řízení; i proto je k jeho zveřejnění vyhláškou soudu stanovena velmi krátká lhůta. Neprodleně poté vyrozumí soud orgány a instituce uvedené v § 102. Okruh těchto orgánů a institucí není zvolen náhodně. Klíčovým pro jejich výběr byla snaha s co nejmenší administrativní zátěží kladenou na splnění této informační povinnosti především zajistit, aby nedocházelo ke zmenšení majetkové podstaty neúmyslnými a obtížně reparaovatelnými zásahy provedenými orgány stojícími mimo insolvenční řízení. Z tohoto pohledu se jevílo nezbytným vyrozumět především ty orgány, u kterých má insolvenční soud povědomost o probíhajícím výkonu rozhodnutí nebo exekuci již z insolvenčního návrhu (§ 102 odst. 1 písm. f/) a příslušné správce daně (finanční úřad, celní úřad) oprávněné vést daňovou exekuci na majetek dlužníka (§ 102 odst. 1 písm. a/ a b/). Logikou věci je dáno, že ačkoliv mezi správce daně patří též orgány obcí, jejich počet znemožňuje splnění informační povinnosti i ve vztahu k nim; proto do uvedeného výčtu nebyly zahrnuty. Stejný účel (tedy zabránit poté, co nastanou účinky zahájení insolvenčního řízení, nežádoucím a nechtěným exekucím na majetek dlužníka) sleduje plnění informační povinnosti vůči příslušné okresní správě sociálního zabezpečení (§ 102 odst. 1 písm. d/) a obecnému soudu dlužníka (§ 102 odst. 1 písm. e/), který je zásadně příslušný i k nařízení a provedení výkonu rozhodnutí na majetek dlužníka - povinného (§ 252 odst. 1 o. s. ř.). Oslovení obecného soudu dlužníka plní i ten účel, aby u tohoto soudu, u kterého by měl být soustředěn největší počet sporů proti dlužníku jako žalovanému, neprobíhala řízení i poté, co nastanou účinky předjímané ustanovením § 109 odst. 1. Adresné vyrozumění odpovídajícího úřadu práce (§ 102 odst. 1 písm. c/) odpovídá specifickým úkolům, které tento orgán plní na úseku zaměstnanosti, zvláště pak úkolům plynoucích pro něj z ustanovení zákona č. [118/2000](#) Sb., o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. [436/2004](#) Sb. Obdobnou logikou se řídí povinnost vyrozumět Českou národní banku potažmo Komisi pro cenné papíry v případě dlužníka, který je účastníkem platebního systému eventuálně vypořádacího systému podle zvláštních právních předpisů. Postavení těchto orgánů a institucí předurčuje též zjednodušený způsob vyrozumění (§ 102 odst. 5).“

Ve zvláštní části této důvodové zprávy k 136 až 147 se pak dále uvádí, že: „(...) Okruh osob, jež insolvenční soud zvláště vyrozumívá o rozhodnutí o úpadku a způsob tohoto vyrozumění byl vymezen obdobně jako okruh osob vyrozumívaných o zahájení insolvenčního řízení podle § 102 návrhu (srov. i důvodovou zprávu tamtéž).“

Zákonodárce tedy zřetelně deklaroval (následně provedený) záměr, nevyžadovat splnění informační povinnosti vůči těm orgánům nebo osobám, které působí jen omezeně v oblastech, v nichž jsou

(obvykle univerzálně) činné orgány nebo osoby vyjmenované v § 102 a v § 139 insolvenčního zákona. Tento záměr byl nepochybně motivován i tím, že se nejedná účelným [v době, kdy insolvenční soud zásadně nebude mít žádné informace o tom, zda dotčený (omezeně činný) orgán (nebo osoba) má působnost právě ve vztahu k dlužníku, jehož se týká zahájení insolvenčního řízení nebo rozhodnutí o úpadku] vyznívat zvláště všechny myslitelné orgány a osoby s omezenou působností, jakož i tím, že zde je veřejně přístupný insolvenční rejstřík. Z uvedeného plyne, že insolvenční soud neměl povinnost vyznívat Ministerstvo obrany o zahájení insolvenčního řízení a o vydání rozhodnutí o úpadku bez zřetele k tomu, že toto ministerstvo je (podle § 3 odst. 2 písm. f/ zákona o sociálním zabezpečení) též orgánem sociálního zabezpečení.

Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněné dovolací argumentace nepodařilo zpochybnit správnost rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání žalovaného podle § 243d písm. a/ o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Bolestné](#)
- [Blankosměnka](#)
- [Nájem](#)
- [Ochrana osobnosti \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení a dobré mravy](#)
- [Práva dětí](#)
- [Náklady řízení](#)